

„GIUSEPPE VERDI - UN MAESTRU INCONTESTABIL AL MUZICII DE OPERĂ”

**Giuseppe Verdi - a master composer
of opera music**

Ariadna MUSTEAȚĂ

Abstract: *This article is about the 19th Century Italian composer Giuseppe Verdi, who has left a huge heritage, which has kept until today the vitality and freshness.*

*„A copia adevărul poate fi un lucru bun,
dar a inventa adevărul e mai bine, mult mai bine.”*
G. Verdi

„E foarte greu de pătruns în intimitatea creatoare a unui artist, în acea regiune a sufletului unde experiența de viață devine idee și ideea – operă. Putem pătrunde acolo numai dacă artistul însuși ne invită.” [1] Dar cîți o fac?

Născut în anul 1813, în localitatea Roncole, lângă micul orașel Busseto, provincia Parma, ca fiu a unui hangiu, Giuseppe Verdi a trăit o viață îndelungată (a murit în 1901), bogată în creații. Niciodată Verdi nu și-a contestat originea sa modestă, refuzînd la sfîrșitul vieții titlurile de înnobilare oferite și subliniind de fiecare dată cu mîndrie faptul că se născuse țaran.

A avut o copilărie aspră și trudnică. Încă de copil, Giuseppe ia lecții de muzică de la organistul din comună, făcînd exerciții acasă la o *spinettă* dezacordată (un fel de clavecin). Continuă în felul acesta pînă cînd Antonio Barezzi, un comerciant din Busseto iubitor de muzică, prieten al familiei Verdi, îl ia la el în casă și-i plătește lecții de muzică la un nivel mai ridicat. În 1832 se prezintă la conservatorul din Milano, dar este respins pentru că depășise limita de vîrstă pentru un student

de conservator. Reîntors la Busseto, primește postul de maestru de muzică al comunei și se căsătorește în 1836 cu fiica lui Barezzi, Margherita, de la care are doi copii, Virginia și Icilio. Între timp, Verdi începe să compună, orientat în direcția muzicii de operă. În 1839 debutează la Teatro alla Scala din Milano cu opera *Oberto, conte di San Bonifacio*, obținând un oarecare succes, umbrit însă în 1840 de moartea Margheritei, apoi și a celor doi copii. Îndurerat de aceste pierderi, Verdi se reculege și își continuă activitatea componistică cu opera *Un giorno di regno*, care înregistrează însă un total fiasco. Descurajat, se gîndea deja să abandoneze muzica, dar numai doi ani mai târziu, în 1842, obține la Scala un succes triumfal cu opera *Nabucco*, datorat în mare parte și interpretării magnifice a sopranei Giuseppina Strepponi, care avea să-l însoțească pînă către sfîrșitul vieții.

În persoana lui Verdi s-au întrunit compozitorul de geniu cu patriotul atașat năzuințelor și aspirațiilor naționale. Dragostea de patrie și de oameni, totdeauna caldă și profundă, a constituit una din principalele lui trăsături. A fost un caracter independent, hotărît și combativ. A biciuit și a urît tirania și desfrîul cu blazon. Nevoile oamenilor și mizeria epocii sale l-au impresionat în mod deosebit și dacă a putut veni în sprijinul celor oropsiți, a făcut-o din plin, antrenîndu-se în acțiuni sociale menite să asaneze mizeria. A înființat spitale, case de repaos pentru muzicienii săraci și a inițiat numeroase acțiuni filantropice, care i-au atras simpatia întregului popor.

Colecția Oficiul Documente Muzicale a Bibliotecii Științifice dispune de 3 documente de muzică tipărită în limba română, anii de ediție 1963-2011, 4 documente de muzică tipărită în limbi străine, anii de ediție 1967-1976, 16 documente de muzică tipărită în limba rusă, anii de ediție 1959-1988, 10 documente literatură critică în limba română, 1 document literatură critică în limbi străine, 30 documente literatură critică în limba rusă, 8 CD, 4 discuri de vinil.

„Creația lui Giuseppe Verdi cuprinde 26 de opere, cîteva compoziții corale, un Requiem, un Cvartet de coarde și un număr de piese pentru voce și pian (13 romanețe, 2 balade, o nocturnă) și poate fi împărțită în trei perioade corespunzătoare salturilor calitative înregistrate, în care opera sa acumulează noi elemente în drum spre perfecțiune.”[2]

Prima perioadă de creație este cuprinsă între anii 1839-1850 și se caracterizează prin tematica eroic-națională, prin substratul revoluționar prezent în paginile fiecăreia din cele cincisprezece opere compuse.

În perioada a doua de creație, cuprinsă între anii 1850-1860, Verdi își lărgeste sfera preocupărilor sale artistice, abordînd în special teme cu caracter social. Din această perioadă fac parte „Rigoletto” (1851), „Trubadurul” (1853), „Traviata” (1853), „Vecerniile siciliene” (1855), „Simon Boccanegra” (1857), „Bal mascat” (1859). În aceste lucrări tragedia socială a inegalității dintre oameni, a abuzurilor celor care stăpînesc și asupresc, este intens reliefată desprinzîndu-se din dramele individuale trăite de diferitele personaje.

SĂRBĂTORI PENTRU SUFLET

Ultima perioadă, cuprinsă între 1871 și sfârșitul vieții (1901), deși a fost mai puțin productivă – operele *Othello* și *Falstaff* – este cea mai matură din punct de vedere artistic. În această perioadă de creație, tematica socială continuă să stea la baza lucrărilor sale, dar reliefată de un deosebit accent pus pe analiza psihologică a personajelor.

Drumul căutărilor lui Verdi în „artă a fost drumul unei continue perfecționări, un drum neliniștit, chinuit, dar rodnic. Forța și vitalitatea creației constă în conținutul de idei în claritatea și accesibilitatea muzicii. Rossini îl denumise pe Verdi „compozitor cu cască”, înțelegând prin aceasta atitudinea lui de luptător neînfricat pentru cauza poporului, credincios convingerilor progresiste pe care și le însușise încă din tinerețe”[3]. Iată de ce creația lui Verdi atrage și astăzi milioane de oameni, ea fiind una din comorile scumpe întregii omeniri.

Moartea lui Verdi a lăsat Italia în doliu. În mormântarea s-a oficiat într-o zi tristă de iarnă (30 ianuarie). Un lung cortegiu de oameni au urmat cortul funerar în sunetul corului din *Nabucco*. El a fost depus provizoriu în capela „Cimiterio Monumentale” din Milano, mai apoi la 27 februarie corpul neînsuflăit al marelui compozitor este transferat la casa sa „di riposo” și înmormântat lângă cripta Giuseppeinei.

Referințe bibliografice:

1. BOURGEOIS, Jacques. *Giuseppe Verdi*. București : Ed. Eminescu, 1982. 398 p. ISBN 2-260-00122-X
2. DOROȘ, Vasile. *George Enescu în constelația muzicii universale*. București : RAO, 2005. 302 p. : fot. ISBN 973-576-810-0
3. MERIȘESCU, Gh. *Istoria muzicii universale: pentru uzul conservatoarelor și institutelor pedagogice. P. 2 : Istoria muzicii universale*. București : Ed. Didactică și Pedagogică, 1968. 272 p.

